

ATHAM AMIN NEMUTLU

DUO TAQDIRNI O'ZGARTIRADI

Bu roman bo'lib o'tgan voqeadan
ta'sirlangan holda yozilgan...

DUO

TAQDIRNI O'ZGARTIRADI

ADHAM AMIN NEMUTLU

TOSHKENT - 2022

UO'K: 28:159.9

KBK: 86.38

N 44

Adham Amin Nemutlu

Duo taqdirni o'zgartiradi [Matn] / Adham Amin Nemutlu -
Toshkent: BEST-BOOK, 2022 - 224 b.

Bu roman hayotda bo'lib o'tgan voqeadan ta'sirlangan holda yozilgan... Inson taqdirida shunday bir burilish nuqtasi borki, ayni isyon qiladigan paytingda, ha, o'sha onda qisqagina bir duo bilan - aynan hovuchlaringda turgan mana shu ko'rinmas tilsim bilan - qadaring oqimini o'zgartirib yuborasan.

Tarjimon: Oybek Xaydarov

ISBN 978-9943-8250-8-6

© Adham Amin Nemutlu

© BEST BOOK, 2022

ADHAM AMIN NEMUTLU

*Bu roman real voqeadan
ta'sirlangan holda yozilgan...*

Tayyormisiz? Unda boshladik...

QIYINCHILIKLARDAN HIMOYALOVCHI BESH QALA

Uyga kelsam, onam yig'layapti. Shoshib qoldim, to'g'risi, nima bo'lganini tushunolmadim. Endi undan ko'ngil so'rayman deb turgan edim hamki, eshik taqillab qoldi. Bu ovozi yuragim o'rtasidan o'q teshib o'tgandek, sarosimaga sotib qo'ydi meni. Chunki haqiqatan ham butun uyni qayg'u qoplab olgandi, bu anduh qon bosimimni oshira boshlagandi. "Ona, sizga nima bo'ldi?" deyolmay eshik tomon yugurishga majbar bo'ldim. Eshik tirqishidan qarasam, binomizga mas'ul qilib qo'yilgan kishi – hozir shunday nom berganmiz, avvallari eshikbon derdik – turibdi. Uning asl ismi Ahmad. Eshikni ochgim kelmay, onamning oldiga qaytib borishni xohladim, ammo ha deb taqillayvergach, ortga qaytib, eshikni ochdim.

Ahmad aka odamga hayoli boqadigan, o'z fikrini tushuntirib berishda qiynaladigan, soddagina, ko'ngli ochiq kishi edi. Hozir ham siniq bir ovozda:

"Salomatmisan, polvon?" dedi. Aslida, o'sha paytda kayfiyatim rasvo edi. ishqilib, ichkaridan yig'i ovozi eshitilmasin, deya ich-ichimdan duo qilib turarkanman: "Shukr, aka, yaxshiman, qani marhamat... Nima bo'ldi o'zi, shoshib turibsizmi?" dedim. Bu gapimni eshitib, Ahmad akaning ovozi yanada siniqlashdi va:

"Haligi, nima desam ekan, elektr tokini uzib qo'yish uchun kelishgan ekan... menga uchrashdi, pastda kutishyapti", dedi.

Bu gapni eshitib nima deyishimni bilolmay qoldim. Endi yigirma ikki yoshni qoralagan, shoshqaloq, aqldan ko'ra hissiyotlarga ko'proq yo'l beradigan bola edim o'sha paytlar. Hayot tajribamga ko'ra tengdoshlarimdan biroz oldinroqda bo'lsam ham, miyaning yoshlik tomirlari shoshqaloqlik bilan urardi. Shuning uchun ba'zida vaziyatni to'g'ri bahololmay qolardim. Ammo hayot o'rgatadigan narsalarning yosh va bilimga umuman aloqasi yo'q ekan. Hayot sirlarini boshlang'ich sinfda uncha-muncha o'rgatgan bo'lishdi. Ammo u o'qish orqali emas, tajriba vositasida o'rganilarkan. Mazkur "dars"dan ham kimdir a'lo, yana kimdir esa yomon baho olarkan. Ushbu shafqatsiz "fan"ning ikkichilaridan ekanimni o'sha kuni anglab yetdim...

O'smirlikgimdan o'rtoqlarimdan ajralib turardim. Ya'ni biroz qiziqqonroq litsey talabasi edim. Ochi-g'ini aytsam, urush-janjalgacha o'ch edim. "Litsey paytida to'g'ri yuradigan bola bo'ladimi o'zi?" deyishingiz mumkin. Ammo mening bu fe'lim biroz boshqacharoq edi. Militsiya idoralari, kasalxonalar, tezyordamlar, bezorilarni bosib olib ketishadigan maxsus mashinalar degandek... Xullas, ko'rmagan narsam, totmagan hayot "masallig'im qolmadi. Oxiri bosilib qoldim. "Qilgan ishlaringdan pushaymonmisan, yo'qsa?" deb so'rasangiz, pushaymon emasman.

Fikrimcha, hayot ilmi bilimlarning eng zo'ri bo'lib u o'qish bilan emas, tajriba vositasida o'rganiladi. Men ham devorlarga boshim urila-urila o'rgandim buni, afsusda emasman, ammo o'zini nazorat qilolmaydigan

darajada jahldor edim – ana shunga achinaman. Hech narsaga toqati yo‘q, sabrsiz yigitlar sirasiga kirardim. Bu kamchiligimni tuzatishim, sabr va irodali bo‘lishim kerak edi. Buni hayot menga qiyinchilik bilan oson tushuntirib qo‘yishini bilardim.

Ha mayli, mavzumizdan chalg‘imaylik, do‘stim, hali o‘zim haqimda ko‘p-ko‘p so‘zlab beraman senga...

“Xo‘sh, shunga nima bo‘libdi, Ahmad aka?” deb so‘radim. Ko‘zlarimda yosh aylana boshladi. Onamni yig‘latgan narsa nima ekani ichimni kemirib turgan paytda elektr-pelektri bilan ishim yo‘q edi. Ahmad aka yana siniq ovozda: “Bilaman, hammasini tushunib turibman... Kel, pastga tushib gaplashib olaylik”, dedi.

Men: “Ahmad aka, siz tushavering, ortingizdan tezda yetib olaman”, deya eshikni chaqqonlik bilan yopdim-u, vajohatla onamning oldiga shoshdim. “Onajon, sizga nima bo‘ldi?” deb so‘radim, ammo u javob bermasdan nuqul yig‘lardi. Xullas, o‘sha holatni anglatish ham mushkul hozir. Uyda mendan boshqasi yo‘q ustiga-ustak: ukam harbiy xizmatda, opamni uzatganmiz, uyda otam, onam va men turamiz...

Ha, aytganicha, otam degandek, otam qaerda ekan o‘zi? Chunki u hozir ishsiz yuribdi. Doim uyda ediku. Oldingi turar joyimizdan ancha uzoqqa ko‘chib ketganimiz sababli o‘sha tomonlardagi qadrdon choyxonasiga borishga ham hafsala qilmasdi uncha-munchaga. Albatta, borolmaydi-da.

Ishsiz yurgani bois cho‘ntagida sariq chaqa ham yo‘q bo‘lsa. Shuning uchun ham to‘rt oydan beri ijara haqi berilmagan, kommunal to‘lovlar masalasi hal qilinmagan, gaz uzib qo‘yilgan... Eh, do‘stim, hech nar-

sadan xabaring yo'q! Onam biroz o'ziga keldi shekilli: "Otang ketdi, o'g'lim", dedi. Bu gapdan hech narsa anglamadim. Chunki otamning uydan chiqishi oddiy hol bo'lib qolgandi. Yoshligimda ham ketardi, katta bo'lganimda ham shu ahvol. Xullas, qachon qarasang ketgani-ketgan. "Axir qayerga ketdi, ona, nimga yig'layapsiz?" deb so'rasam, nuqul: "Ketdi", deyotgandi. Nihoyat, "Jaketini ustiga ildi-yu, ketdi", degani-dan keyin tushunib yetdim hammasini...

Ha, to'g'ri fahmlab turibsiz, otam bizni butunlay tashlab ketgandi. Ammo hozir buni o'ylashga-da kuchim yetmayotgandi. "Ahmad aka elektr tokini uzgani kelganlar bilan birga pastda kutyapti, oldilariga tushmasam bo'lmaydi, ona", degan edim: "Ertalab gazni uzib qo'yishgan edi, o'g'lim", dedi onam.

Uy ichida bir yo'lak bo'ladi bilsangiz, yotoqxonadan eshikka olib chiqadigan. Ana shu yo'lakda hushimdan ketib qolishni istadim o'sha onda. Chunki bu muammolar qarshisida chorasiz holda nima qilishimni bilmay turardim. To'g'ri, shu yoshgacha ham ko'p ko'rgiliklar o'tdi boshimdan. G'am-alam nima ekanini yaxshi bilardim, ammo bunaqangi masalada mas'uliyatni bo'yniga olish nimaligidan xabarsiz edim, ochig'i. Yigirma ikki yoshimda ijara haqi, elektr toki, gaz, uy va oila nimaligini bilmagancha eshikdan chiqib, pastga tushib borayotgandim. Ahmad aka kelganlar bilan gaplashib, biz uchun yana besh kun muhlat so'rabdi. Tushsam, kelganlar, allaqachon, ketib bo'lgan ekan. Yoniga borarkanman, Ahmad aka bir dona sigareta uzatdi va: "Kel, kel, arslonim, hal qildim, ammo bor-yo'g'i besh kunga", dedi kulganicha, o'sha siniq, bizga foydasi tekkanidan xursand bo'lgan

ovozda. "Dom"imiz kattalari, xususan, Ahmad aka va qo'shnilar otamning qiliqlarini qancha tanqid qilsalar-da, bizni yaxshi ko'rishardi. Sigaretani tutatib cheka boshladim. Shu paytda Ahmad aka ham maruzotini boshlab: "Ertalab gazni uzib ketishdi, xabaring bormi?" deb so'radi. "Onam boyagina aytdi, aka", dedim. "Gazni uzib ketishlariga qarshilik qilolmadim. Boisi yo'q edim", dedi Ahmat aka. Men esa: "Qo'yavering, aka, hechqisi yo'q", dedim g'irt "ko'cha" bolalar gapiradigan ohangda va biroz isyonkor tarzda. Hozir mazkur satrlarni o'qiyotgan va "Bu qanday javob bo'ldi?" deyotgan o'quvchilarimga aytamanki: "O'sha vaziyatda mening o'rnimga o'zingizni qo'yib ko'ring va men bo'lsam, nima qilgan bo'lardim, deya so'rang", deyman. Ana o'shanday bir javobda, xullas...

"Menga qara, o'g'lim, qo'limizdan keladigan biror ish bo'lsa aytaver, bu vaziyatda bunaqasi ketmaydi", deya gapida davom etdi Ahmad aka. Uning gaplarida jon bor edi. Chunki o'tgan hafta ham uy egasi eshik qoqib: "Yo pulini to'lab qo'ying, yoki uyimni bo'shating, axir to'rt oydan beri bir chaqa ham berganingiz yo'q", dedi. Ochig'i, to'rt oydan beri ijara haqi to'lanmaganini biz ham uning og'zidan eshitib turgandik.

Sababi otam to'lab turibdi, deb o'ylagandik-da. Ammo bunday emas ekan, uy egasi eshik qoqqandagina angladik barini. Hali ham baraka topsin shu odam, naq to'rt oydan beri sabr qilib kelarkan. Faqat qo'ng'iroq qilganda otam ko'tarmagani uchun majburan oldimizga chiqibdi. Bunga o'xshash kunlar oldin ham boshimizdan o'tgan bo'lsa-da, oxirgisi ulardan farqli edi. Negaki oilamiz tarqalib ketgandi. Ya'ni otam

bizni tashlab ketgan, ukam harbiy xizmatda, yaqindagina opamni uzatgandik. Ochig'i, opamning to'yi uchun olgan qarzlirimizni ham to'lay olmagandik hali.

Shunaqa... Otam bu safar jiddiy ma'noda ketib qoldi. Chunki onam bizga qarashmayapti, o'z holimizga tashlab qo'ydi, deya advokatga murojaat qilib, otamning ustidan arz qilgandi va suddan chaqiruv qog'ozi kelgandi. Bu qog'ozni ko'rib g'azablangan otam ustiga jaketini ilib, ketib yuborgan ekan. U bilan ko'pdan beri oramiz yaxshi emasdi. Xalq orasida menga juda ham yoqadigan bir maqol bor: "Bir otaning farzandiga qiladigan eng katta yaxshiligi uning onasini ardoqlamog'idir". Otam onamga yaxshi muomala qilmasdi. To'g'ri, inson zoti borki xato qiladi, aybsiz banday yo'q. Ammo padarimning xatolari haddan ziyod edi. Boshidan o'tganlarni anglashga urinardim, kamchiliklarini takrorlamaslikka tirishardim, ammo tan olib aytamanki, ko'p jihatlarim unga tortgandi: jahldor, osiy va sabrsiz bola edim. O'sha yillarda otamning "kopiya" edim desam xato bo'lmaydi...

Otamning hayoti ham oson kechmagan edi. Boylikdan kambag'allik botqog'iga botib qolgandi.

Kimlardir "Ayb o'zlarida", deydi, kimlardir "Orqoldilariga qarab pul sarflashlari kerak edi", deydi. Kimlardir "Ha endi taqdir-da", deydi... Men ana o'sha taqdir deganlardanman.

Agar inson taqdiri yaxshi o'zandan oqib turgan paytda o'z xatolari bilan uning yomon tarafga burilishiga sabab bo'lsa bu - hayotdan shapaloq yegach, isyon qilish o'rniga Allohga yanada yaqinlashishi kerakligini ko'rsatadi.

Mavlono (Jaloliddin Rumiy) deydi: "Chorasizlik Allohdan kelgan eng xayrli ishoratdir. U duo qilish

he-
ar-
ishi
rdi,
qa-
na-
ot-
ni-
lay
ku-
ga-
iga
az-
xo-
da
un-
ma
cha
ni-
na-
xa-
iqi,
cha
iad
esh
on,
aka
hal
ha,
an

ovozda. "Dom"imiz kattalari, xususan, Ahmad aka va qo'shnilar otamning qiliqlarini qancha tanqid qil-salar-da, bizni yaxshi ko'rishardi. Sigaretani tutatib cheka boshladim. Shu paytda Ahmad aka ham ma'-ruzotini boshlab: "Ertalab gazni uzib ketishdi, xaba-ring bormi?" deb so'radi. "Onam boyagina aytdi, aka", dedim. "Gazni uzib ketishlariga qarshilik qilolmadim. Boisi yo'q edim", dedi Ahmat aka. Men esa: "Qo'ya-vering, aka, hechqisi yo'q", dedim g'irt "ko'cha" bola-lar gapiradigan ohangda va biroz isyonkor tarzda. Hozir mazkur satrlarni o'qiyotgan va "Bu qanday javob bo'ldi?" deyotgan o'quvchilarimga aytamanki: "O'sha vaziyatda mening o'rnimga o'zingizni qo'yib ko'ring va men bo'lsam, nima qilgan bo'lardim, deya so'rang", deyman. Ana o'shanday bir javobda, xullas...

"Menga qara, o'g'lim, qo'limizdan keladigan biror ish bo'lsa aytaver, bu vaziyatda bunaqasi ketmaydi", deya gapida davom etdi Ahmad aka. Uning gaplarida jon bor edi. Chunki o'tgan hafta ham uy egasi eshik qoqib: "Yo pulini to'lab qo'ying, yoki uyimni bo'-shating, axir to'rt oydan beri bir chaqa ham berga-ningiz yo'q", dedi. Ochig'i, to'rt oydan beri ijara haqi to'lanmaganini biz ham uning og'zidan eshitib tur-gandik.

Sababi otam to'lab turibdi, deb o'ylagandik-da. Ammo bunday emas ekan, uy egasi eshik qoqqanda-gina angladik barini. Hali ham baraka topsin shu odam, naq to'rt oydan beri sabr qilib kelarkan. Faqat qo'ng'iroq qilganda otam ko'tarmagani uchun majbu-ran oldimizga chiqibdi. Bunga o'xshash kunlar oldin ham boshimizdan o'tgan bo'lsa-da, oxirgisi ulardan farqli edi. Negaki oilamiz tarqalib ketgandi. Ya'ni otam

bizni tashlab ketgan, ukam harbiy xizmatda, yaqindagina opamni uzatgandik. Ochig'i, opamning to'yl uchun olgan qarzlarimizni ham to'lay olmagandik halli.

Shunaqa... Otam bu safar jiddiy ma'noda ketib qoldi. Chunki onam bizga qarashmayapti, o'z holimizga tashlab qo'ydi, deya advokatga murojaat qilib, otamning ustidan arz qilgandi va suddan chaqiruv qog'oz kelgandi. Bu qog'ozni ko'rib g'azablangan otam ustiga jaketini ilib, ketib yuborgan ekan. U bilan ko'pdan beri oramiz yaxshi emasdi. Xalq orasida menga juda ham yoqadigan bir maqol bor: "Bir otaning farzandiga qiladigan eng katta yaxshiligi uning onasini ardoqlamog'idir". Otam onamga yaxshi muomala qilmasdi. To'g'ri, inson zoti borki xato qiladi, aybsiz bandada yo'q. Ammo padarimning xatolari haddan ziyod edi. Boshidan o'tganlarni anglashga urinardim, kamchiliklarini takrorlamaslikka tirishardim, ammo tan olib aytamanki, ko'p jihatlarim unga tortgandi: jahldor, osiy va sabrsiz bola edim. O'sha yillarda otamning "kopiya" edim desam xato bo'lmaydi...

Otamning hayoti ham oson kechmagan edi. Boylikdan kambag'allik botqog'iga botib qolgandi.

Kimlardir "Ayb o'zlarida", deydi, kimlardir "Orqoldilariga qarab pul sarflashlari kerak edi", deydi. Kimlardir "Ha endi taqdir-da", deydi... Men ana o'sha taqdir deganlardanman.

Agar inson taqdiri yaxshi o'zandan oqib turgan paytda o'z xatolari bilan uning yomon tarafga burilishiga sabab bo'lsa bu - hayotdan shapaloq yegach, isyon qilish o'rniga Allohga yanada yaqinlashishi kerakligini ko'rsatadi.

Mavlono (Jaloliddin Rumiy) deydi: "Chorasizlik Allohdan kelgan eng xayrli ishoratdir. U duo qilish

payti yetganini ko'rsatadi". Dunyo ko'zingga tor ko'ringan paytlarda, ya'ni hamma balo ustma-ust bo'lib kelganda, qochadigan joy topolmay qolganingda, na soyaboning, na panalaydigan biror eshiging bo'lmaganda haligi dard yomg'iri ostida ivib ketasan va shunchalar tushkunlikka tushasanki, yomg'irdan yig'ilgan suvda o'zingni g'arq etasan, o'lmoqdan beri bo'lasan... Mana shunday vaziyatda isyon o'rniga duo qilib, o'zingdan ham og'ir ahvolda bo'lganlarni o'ylab, ya'ni birozgina yaxshi kunlaringni eslasang, o'zingga yanada kuch to'plagan holda qiyinchiliklarni yengib o'ta olasan.

Mayli, endi Ahmat aka masalasiga qaytaylik.

"Nima ham qilardik, aka, shukrki hayotimiz, sog'ligimizda ham muammo yo'q, alhamdulillah. Oyoq-qo'lim but, bemalol mehnat qila olaman", dedim-u, ammo ishlagan joyimdan olayotgan maoshim ijaraga yetsinmi, sigaretagami, yo'lkiramgami, yoki ukamning xarajatlarigami...

O'sha paytda ko'z oldimdan to'lanishi kerak bo'lgan to'lovlar, yig'ilib qolgan ijara haqi, oziq-ovqat xarajatlari, bozor-mozor qilish degandek – hammasi o'tdi... Yana onam va opamning qarzlari kino tasmasidek shunday o'tdi-shunday o'tdi, ta'riflashga til ojiz. Odamlar: "Boshimdan sovuq suv quyib yuborgandek bo'ldi", desa ishonmasdim. Boshga tushganni ko'z ko'rar ekan. To'kilgan suvning sovuqligini boshingdan tirnoqlaringgacha his etarkansan.

Shu payt Ahmad aka: "Nimalarni o'ylab qolding, hammasi joyidami?" dedi. "Yaxshiman, yaxshiman", dedim. "Onamning oldiga chiqishim kerak, aka, rahmat sizga, ko'rishguncha", deya uy tomon shoshildim. Qarasam, onam yana bir burchakkinaga biqinib ol-

gan, qo'lida tasbeh, to'xtamay zikr qilyapti. Uning odati shunaqa o'zi: qachon ko'ngli og'risa, g'am chek-sa, avval yig'laydi, keyin esa tasbeh o'gir ishga tushadi. Chunki u hamma narsa Allohdan ekanini yaxshi tushunar, buni menga ham tez-tez eslatib turardi.

Bolalar uyda o'zi uchun bir hayot qurib, shunga ko'ra yashaydi. Mening hayotim asosi esa onam edi. Har on o'z-o'zimga shunday derdim: "Otamdek bo'lmayman! To'g'risi, katta gapirolmayman-u, unga o'xshashni umuman xohlamayman... Yomon xislatlari uchun emas, onajonimga ko'p ozor bergani bois, uni xafa qilgani sababli... Zinhor-bazinhor unga o'xshashni istamayman".

Onam zikr qilib bo'lgach, "O'g'lim", deya chaqirdi. O'sha paytda oshxonada tamaki chekib o'tirgandim, ovozini eshitib, qo'limdagini darhol tashlab yoniga bordim. "Qani, dardingizni ayting endi o'g'lingizga, ichingizga yutmang", dedim. U yig'idan beriroq bir alpozda: "Otang sudga chaqiruv qog'ozi kelgani-ni ko'rib ketib qoldi. Uni yaxshi bilaman, endi aslo qaytmaydi", dedi. Ha, rostdan ham shunday. Otam juda ham qaysar odam. Shuning uchun ham qaytmaydi. Onam bilib aytgandi.

"Qo'limizdan nima ham kelardi, onajon... Endi aj-rashasizlarmi? Agar shunday bo'lsa, shuni bilingki, men doim yoningizdaman. Birga ishlab, hamma mu-ammolarni hal qilamiz, tashvishlanmang. Kommunal to'lovlarni menga qo'yib bering, hammasini to'lay-man", dedim va yugurib borib, to'lov qog'ozlarini olib kelib unga ko'rsatdim va: "Birozdan keyin ko'rasiz qanday hal qilishimni", deya tashqariga otildim. Onam: "Qayoqqa ketyapsan, o'g'lim?!" deganda zinalardan tushib borayotgan edim...

Ochig'i, nima qilishni bilmasdim. Shunday bo'lsa-da uydan chiqib bo'lgandim. Ammo nimaga ishonib bunay qilganimni o'zim ham bilmayman. Binomiz eshigidan chiqishim bilan bu to'lovlar qarshisida chorasiz ekanimni tushungandim, chunki maoshimni olishimga naq o'n kun bor edi. Xo'sh, pulimni olganimda ham nima o'zgarardi? U nimaga ham yetardi deysiz? Muammolarning kattasi uy egasi bilan bog'liq masala edi.

Ahmad akaning uyiga borib eshigini taqillatdim. "Ahmat aka, uyimiz egasining raqami menda yo'q edi, bera olasizmi?" dedim. Raqamini olib darhol sim qoqdim. Qadrdon telefonim bilan o'tkazayotgan oxirgi daqiqalarim edi. U bilan vidolashib, zarur bo'lgan narsani qilishim kerak edi. Uy egasiga qo'ng'iroq qilgan edim: "Assalomu alaykum", degan ovoz keldi.

"Va alaykum assalom, Arslonman, yaxshimisiz", dedim. U darhol tanidi. "Tinchlikmi, biror muammo yo'qdir, inshaalloh?" deya so'radi. Bu gapini eshitib uyalib ketdim. Chunki qarzdor bizmiz-u, u yana holimizdan tashvish chekib, tinchlikmi, deb so'rayapti.

Allah hammaga mana shunday insofli kishilarni ro'baro' qilsin deya davom etay...

Vaziyatni unga obdan tushuntirdim: qiynalib qolganimizni, opamni yaqindagina uzatganimizni, ukamning harbiy xizmatda ekanini, otamning ketib qolganini... U hech narsa demadi. "Ikki oylik ijara haqini birdaniga to'layman, ammo birozgina sabr qilib turing, haqqingizga zinhor xiyonat qilmaymiz, bir yordam qiling endi", dedim. U rozi bo'ldi. "Qoqilmaydigan faqat Alloh, siqilma, bo'lib turadi bunaqa ishlar", deya biroz tasalli bergan bo'ldi, baraka topgur. Ammo o'sha

DUO TAQDIRNI O'ZGARTIRADI

paytda miyam bunaqa o'g'itlarni tushunadigan, ko'tara oladigan holda emasdi. Aslida, boshimni yerdan ham ko'tara olmay qolgandim. Go'yo osmoni falakdan arazlagandek edim.

Xo'sh, ikki oylik ijara haqini Arslon qayerdan topardi? Axir aytdim-ku, telefonim bilan so'nggi bor diydorlashib turibman deb... O'sha jon-dildan yaxshi ko'radigan, qo'ldan qo'ymaydigan, kreditlari hamon to'lab bo'linmagan jonajon telefonimni sotishga ahd qilgandim...

Yashaydigan binomizdan biroz narida doim boradiganim bir do'kon bor bo'lib, uning egasi do'stim edi. Fe'li yomon emasdi-yu, dunyoqarashi mendan biroz farq qilardi. Shuning uchun yaxshi chiqishsak-da, ba'zida kelisholmay ham qolardik.

*Duo qilishni o'zingga ko'p ko'rma.
Bilginki, taqdiring o'z qo'lingdadir.
Qo'llaringni osmonga cho'za,
tilaklaringni bir boshidan aytaver...
Rabbim xohlasa hamma narsa
bir onda o'zgaradi-qoladi, unutm...*

